

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXI. — Wydana i rozestana dnia 30. kwietnia 1910.

Treść: *№* 81. Rozporządzenie, dotyczące wydania policyjnych przepisów bezpieczeństwa dla ruchu wozów motorowych (samochodów, pociągów motorowych i kół motorowych).

§ 1.

**Rozporządzenie Ministerstwa
spraw wewnętrznych w porozu-
mieniu z Ministerstwem handlu,
Ministerstwem robót publicznych
i Ministerstwem skarbu z dnia
28. kwietnia 1910,**

**dotyczące wydania policyjnych przepisów bezpie-
czeństwa dla ruchu wozów motorowych (samochodów,
pociągów motorowych i kół motorowych).**

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1.

Przepisy rozporządzenia tego stosują się do takich wozów motorowych, kursujących po drogach publicznych, które nie biegną po szynach (samochody, pociągi motorowe i koła motorowe). Wyjęte z pod tych przepisów są motorowe sikawki oraz takie wozy motorowe, które nie służą ani do przewozu osób ani do transportu ciężarów, jako to: parowe walce drogowe itp.

Zarobkowe utrzymywanie wozów motorowych do publicznego przewozu osób i ciężarów podlega

prócz przepisów, zawartych w tem rozporządzeniu, także odnośnym przepisom policyi przemysłowej.

Rozdział II.

Postanowienia, dotyczące konstrukcyi i urządzenia wozów motorowych.

§ 2.

Każdy wóz motorowy musi być zbudowany, urządzony i wyekwipowany w sposób, zapewniający bezpieczeństwo ruchu, a zwłaszcza tak, aby nadmierny hałas, przykre wydzielanie dymu, wydobywanie się pary i gazu, tudzież wypadanie żarzących się części materiału palnego lub odpadków było wykluczone.

§ 3.

Każdy wóz motorowy musi być zaopatrzony bezpiecznym przyrządem do kierowania, umożliwiającym pewne i szybkie zwracanie wozu.

§ 4.

Każdy wóz motorowy musi być zaopatrzony co najmniej w dwa niezależne od siebie silnie działające hamulce, z których jeden działać na bezpośrednio na koła popędowe lub na części konstrukcyjne, stale z kołami połączone.

Każdy z obu hamulców musi sam przez się wystarczać do zatrzymania wozu w odpowiednim czasie.

§ 5.

Każdy samochód należy zaopatrzyć hamulcem działającym wstecz albo innym pewnym urządzeniem, które nawet na znacznych pochyłościach zapobiega mimowolnemu ruchowi wstecz.

§ 6.

Samochody, których ciężar własny przenosi 350 kilogramów, muszą posiadać przyrząd do jazdy w tył, dający się wprawiać w ruch z siedzenia kierownika.

§ 7.

Wszystkie dźwignie i rączki dla obsługi wozu mają być tak umieszczone, by kierownik mógł je wprawiać w ruch, nie odwracając uwagi od kierunku jazdy, z łatwością i bez niebezpieczeństwa omyłki.

§ 8.

Naczynia na materiały łatwo zapalne, jak benzynę, naftę, spirytus, gaz, sporządzone być muszą szczelnie z materiału ogniotrwałego i odpowiednio mocnego, oraz umieszczone w ten sposób, aby były zabezpieczone ile możności przed działaniem temperatury i uszkodzeniem z zewnątrz. Otwory do napełniania należy zaopatrzyć urządzeniami, zabezpieczającymi przed obawą wybuchu.

Akumulatory muszą być tak bezpiecznie wbudowane, by rozpryskiwanie się kwasu było niemożliwe.

§ 9.

Samochody należy zaopatrzyć trąbą sygnałową, wydającą niski ton, a koła motorowe trąbą sygnałową o wysokim tonie.

§ 10.

Po zapadnięciu zmroku i gdy mgła utrudnia widok na odległość, muszą samochody być zaopatrzone na przodzie dwoma dobrze świecącymi latarniami o bezbarwnych szklach, które wskazują granice szerokości wozu; drogę należy oświetlać ku przodowi na odpowiednią odległość.

Przy kole motorowym wystarczy jedna latarnia. Jeżeli do koła motorowego przyczepione jest z boku drugie siedzenie, wówczas ma być i na niem umieszczona latarnia, oznaczająca zewnętrzne granice szerokości.

W miejscowościach, zabudowanych na sposób miejski, nie wolno używać rażących reflektorów.

§ 11.

Każdy wóz motorowy należy zaopatrzyć w przyrząd, zapobiegający wprawieniu go w ruch przez osoby niepowołane.

§ 12.

Na każdym wozie motorowym muszą znajdować się w miejscu widocznym tabliczki, podające firmę, która wykonała podstawę wozu, numer fabryczny podstawy wozu, ilość sił koni motora (albo ilość i średnicę cylindrów) i ciężar własny wozu w stanie gotowym do jazdy.

§ 13.

Przy pociągach motorowych należy zaopatrzyć wozy doczepione w pewnie działający hamulec. Jeżeli hamulec wozu doczepionego bywa wprawiany w ruch nie wprost z wozu motorowego, wówczas musi na wozie doczepionym jechać hamowniczy; w tym wypadku powinno być umożliwione porozumiewanie się między kierownikiem a hamowniczym.

Wóz motorowy musi być zaopatrzony w urządzenie do sypania piasku.

Między wozem doczepionym i wozem motorowym musi znajdować się prócz bezpiecznego sprzęgła głównego nadto sprzęgło bezpieczeństwa (sprzęgło od wypadku).

Połączenie wozów doczepionych z wozem motorowym musi być tego rodzaju, aby koła wozu doczepionego biegły także na krzywiznach ile możności w kolejach kół wozu motorowego.

Rozdział III.

Badanie i zatwierdzanie wozów motorowych.

§ 14.

Na drogach publicznych wolno jeździć z reguły (§§ 21., 38., 40., 42. i 43.) tylko takimi wozami motorowymi, które urzędownie zbadano i zatwierdzono.

Badanie i zatwierdzenie może dotyczyć pewnego typu lub też poszczególnego wozu.

§ 15.

Podanie o zatwierdzenie pewnego typu wozu motorowego wnieść ma wytwórca lub jego zastępca do politycznej władzy krajowej. Podanie takie wnosi się do tej politycznej władzy krajowej, w której okręgu administracyjnym fabryka się znajduje, jeżeli zaś chodzi o typy pochodzenia zagranicznego, do tej politycznej władzy krajowej, w której okręgu administracyjnym leży miejsce pobytu zastępcy zagranicznego fabrykanta. Podanie zawierać ma nazwisko i siedzibę wytwórcy.

Jako załączniki dołączyć należy w dwóch egzemplarzach:

1. przekrojowy rysunek wozu, uwidoczniający w szczególności motor wraz z przeniesieniem, urządzenia kierownicze i hamulców w rozmiarze co najmniej $\frac{1}{40}$ naturalnej wielkości;

2. techniczny opis przedłożonego do badania typu; opis ten obejmować ma następujące szczegóły:

- a) ogólny opis wozu;
- b) źródło siły i system motoru;
- c) siłę motoru w koniach parowych, ilość cylindrów, skok i średnicę oraz największą liczbę obrotów w minutę;
- d) u motorów ze spalaniem, względnie motorów wybuchowych opis przyrządów zapalających i ochładzających, u motorów parowych opis przynależnego przyrządu do wytwarzania pary, a u motorów elektrycznych opis akumulatorów lub użytej dynamomaszyny wraz z przyrządem pędowym;
- e) opis sposobu przenoszenia siły i opis kierownicy;
- f) ilość i rodzaj hamulców oraz stosunek ich przenośni;
- g) przyrządy oświetlające i sygnałowe; ponadto u samochodów:
 - h) największą długość, szerokość i wysokość wozu, rozkład i rozpiętość kół, ciężar wozu i obciążenie sprych, u wozów ciężarowych także szerokość sprych i siłę udźwigu;
 - i) ilość i ciężar adhezyjny hamowanych kół.

§ 16.

Decyzja o dopuszczeniu pewnego typu należy do władzy krajowej.

Przed powzięciem decyzji należy stwierdzić drogą badania, czy przedstawiony typ nadaje się do dopuszczenia go do ruchu na drogach publicznych. Do przeprowadzenia badań tego rodzaju ustanowić mają polityczne władze krajowe jedną lub w miarę potrzeby kilka komisji, złożonych ze znawców. Komisja wydaje swoją opinię na podstawie przedłożonych opisów i rysunków, tudzież na podstawie próbnej jazdy wozem, odpowiadającym opisowi i rycinie.

§ 17.

Jeżeli dopuszczeniu pewnego typu nie stoi na przeszkodzie, wystawia polityczna władza kra-

jowa podającemu urzędowe potwierdzenie przyjęcia typu, które ma obejmować nazwisko i siedzibę wytwórcy oraz szczegóły, wymienione w § 15., punkt 2., dalej szkic wozu i urzędowe oznaczenie typu. W razie przeciwnym należy odrzucić prośbę, podając powody.

§ 18.

Wytwórca zatwierdzonego typu, względnie tu-tejszy jego zastępca winien przy dostarczaniu wozu, odpowiadającego takiemu typowi, wydać nabywcy odpis urzędowego zatwierdzenia i dołączyć do niego wymienienie bieżącego numeru wytworu oraz poświadczenie, że wóz ten co do konstrukcyi maszynowej i urządzeń bezpieczeństwa odpowiada w zupełności zatwierdzonemu typowi. Za prawdziwość potwierdzenia odpowiada wytwórca, względnie jego zastępca.

Każdy taki certyfikat musi być zaopatrzony w widymat tej politycznej władzy powiatowej, względnie rządowej władzy policyjnej, w której okręgu lub rejonie leży fabryka lub niejsee pobytu tutejszego zastępcy zagranicznego wytwórcy.

W razie późniejszej zmiany właściciela wozu winien sprzedawca oddać certyfikat następnemu posiadaczowi. Nie wolno odstępować certyfikatu posiadaczowi innego wozu.

§ 19.

Dla takich wozów motorowych, co do których nie udowodniono certyfikatem, wspomnianym w § 18., że zgadzają się z jednym z zatwierdzonych typów, dalej dla takich wozów, które wskutek późniejszych zmian konstrukcyjnych w istotnych częściach składowych mechanizmu nie odpowiadają już zatwierdzonemu typowi, winien posiadacz uzyskać zatwierdzenie przed użyciem wozu w obrocie publicznym.

Do podan. badania i zatwierdzania stosują się postanowienia §§ 15., 16. i 17. z tem ograniczeniem, iż wymagany w § 15. przekrojowy rysunek można zastąpić szkicem lub dostatecznie wyraźną fotografią wozu.

§ 20.

Członkowie komisji badawczej otrzymują za swój trud wynagrodzenie (takse za badanie), którego wysokość oznacza polityczna władza krajowa.

Takę za badanie ma zapłacić proszący o nie i złożyć przy wnoszeniu podania.

§ 21.

Wozy motorowe, stanowiące własność skarbu wojkowego, wyjęte są z pod powyższych postanowień o badaniu i zatwierdzaniu wozów motorowych.

Rozdział IV.

Kierownictwo wozów motorowych.

§ 22.

Od samoistnego kierowania wozami motorowymi wykluczone są osoby, które nie ukończyły przynajmniej lat 18.

Samoistne kierowanie wozem motorowym, więcej niż jednorowym, dozwolone jest tylko temu, kto po wykazaniu uzdolnienia fachowego uzyskał na to pozwolenie władzy (certyfikat kierownika). Zezwolenia tego można odmówić, jeżeli zachodzą okoliczności, które usprawiedliwiają przypuszczenie, iż starający się jest niezdatnym do kierowania wozami motorowymi (na przykład wady fizyczne, skłonność do pijaństwa, ciężkie wykroczenia przeciw bezpieczeństwu cielesnemu i bezpieczeństwu własności).

§ 23.

Uzdolnienie fachowe do kierowania wozem motorowym należy wykazać drogą egzaminu.

Od składania egzaminu tego wolni są kierownicy wozów motorowych, będących własnością skarbu wojkowego, jeżeli wykażą uzdolnienie swe świadectwem uczelnika oddziału samochodów w c. i k. wojsku.

§ 24.

Do przedsiębrania egzaminu, przepisanego dla kierowników, ustanawia polityczna władza krajowa odpowiednią ilość komisarzy egzaminacyjnych i oznacza władzę, do której należy wnosić prośby o dopuszczenie do egzaminu. Każdy z kandydatów winien oznajmić, dla jakiego gatunku, względnie dla jakich gatunków wozów motorowych chce składać egzamin.

Egzamin rozciągać się ma na wykazanie znajomości przepisów ustawowych i policyjnych, ważnych dla kierownika samochodu, oraz takiej znajomości maszynowej konstrukcji wozów motorowych, jakiej wymaga pewne kierowanie wozem z gatunku, względnie z gatunków, oznaczonych przez kandydata. Ponadto wykazać ma kandydat zapomocą jazdy

próbnej praktyczne uzdolnienie do kierowania takim wozem.

Jeżeli władza krajowa nie postanowi czego innego, ma kandydat dostarczyć wozu, służącego do odbycia jazd próbnych. Wozy, które z powodu swej konstrukcji albo wadliwej konserwacji nie pozwalają pewnego ocenienia praktycznych wiadomości kandydata, należy odrzucić.

Z egzaminu, złożonego z wynikiem pomyślnym, należy wystawić świadectwo.

Względem tak egzaminacyjnych obowiązują postanowienia § 20.

§ 25.

Na zasadzie świadectw, wymienionych w §§ 23. i 24., wydaje kandydatom na żądanie polityczna władza powiatowa ich miejsca zamieszkania albo, jeżeli ono znajduje się w rejonie jednej z rządowych władz policyjnych, ta ostatnia władza certyfikaty na kierowników, o ile przeciw wydaniu ich nie zachodzi przeszkoda w myśl § 22. W każdym certyfikacie kierownika należy wymienić gatunek, względnie gatunki wozów, do których certyfikat odnosi się. Certyfikat kierownika należy zaopatrzyć w fotografię uprawnionego.

§ 26.

Jeżeli posiadacz certyfikatu kierownika dopuści się takich czynów karygodnych, które są zdolne osłabić zaufanie do niego jako kierownika wozu motorowego, wówczas winna polityczna władza powiatowa, względnie rządowa władza policyjna jego każdorazowego miejsca pobytu wydać mu na piśmie ostrzeżenie.

Wspomniana władza może odebrać certyfikat kierownika po kilkakrotnem bezskuteczem ostrzeżeniu albo bez poprzedniego ostrzeżenia, jeżeli stwierdzone będą okoliczności, usprawiedliwiające przypuszczenie, iż uprawniony jest niezdatny do kierowania wozami motorowymi.

Przy odebraniu należy orzec, czy zarządza się je na pewien czas lub na zawsze, a w tym ostatnim wypadku, czy w razie ewentualnego ponownego starania się egzamin ma być składany na nowo.

Po odebraniu certyfikatu kierownika należy go zwrócić władzy.

§ 27.

Kierownik wozu motorowego, przybywającego z zagranicy, jest uwolniony od obowiązku uzyskania certyfikatu kierownika, przepisanego w § 22., jeżeli posiada ważną międzynarodową legitymację (§ 38.), w której jest wpisany jako uprawniony do kierowania wozem motorowym.

W tych samych warunkach, pod którymi można w myśl § 26. odebrać certyfikat kierownika, może polityczna władza powiatowa, względnie rządowa władza policyjna każdorazowego miejsca pobytu zabronić kierownikom, uwolnionym w myśl ustępu poprzedzającego od uzyskania certyfikatu kierownika, używania ich wozów w krajach tutejszych.

Jeżeli warunek ustępu pierwszego nie zachodzi, obowiązany jest kierownik wozu motorowego, przybywającego z zagranicy, który nie posiada tutejszego certyfikatu kierownika, postarać się o niego najpóźniej do dnia ośmiu, wyjąwszy wypadek § 42., ustęp 2. W tymże czasie wolno mu kierować samoistnie wozem tylko tak długo, dopóki mu to nie będzie zabronione zarządzeniem politycznej władzy powiatowej lub rządowej władzy policyjnej ze względów policyi bezpieczeństwa.

Rozdział V.

Rozpoznawcze znamiona wozów motorowych.

§ 28.

Wozy motorowe muszą być zaopatrzone znamionami rozpoznawczymi, ustanowionymi przez władzę.

O przydzielenie znamion rozpoznawczych prosić winni posiadacze wozów motorowych, które mają swe stanowisko w krajach tutejszych, w tej politycznej władzy powiatowej, w której okręgu stanowisko się znajduje, jeżeli zaś stanowisko to leży w rejonie jednej z rządowych władz policyjnych, u tejsze władzy.

§ 29.

Znamiona rozpoznawcze składają się z głosek abecadła łacińskiego i z liczby (numeru ewidencyjnego) w cyfrach arabskich.

Głoska oznacza kraj, względnie rejon (§ 30.), w którym znamię rozpoznawcze wydano, podczas gdy liczba odpowiada numerowi rejestrowemu w spisie ewidencyjnym.

§ 30.

Dla każdego kraju przecznacza się pewną głoskę; rejon c. k. Dyrekcji policyi w Wiedniu i c. k. Dyrekcji policyi w Pradze oznacza się osobną głoską. Rozkład głosek uwidoczniiony jest w dołączonym spisie.

Dyrekcye policyi we Wiedniu i w Pradze wydają liczby bieżące, poczynawszy od 1, tak dla samochodów jak i dla kół motorowych, reszcie zaś władz, wymienionych w § 28., wyznaczą szeregi liczb odnośne władze krajowe, które użyć mają tego samego szeregu liczb tak dla samochodów jak i dla kół mo-

torowych. Liczb więcej jak trzycyfrowych nie wolno stosować. Jeżeli w pewnym kraju lub rejonie wyczerpano wszystkie szeregi liczb w granicach liczb trzycyfrowych, natenczas umieścić należy obok głoski rozpoznawczej liczbę I względnie II itd. cyframi rzymskimi, a numerowanie zacząć znowu bieżąco od 1.

§ 31.

Władze, wymienione w § 28. (władze ewidencyjne), wydać mają posiadaczom wozów, którzy prosili o znamiona rozpoznawcze, znamiona te w wygotowaniu pisemnem, zaopatrzonem pieczęcią urzędową. Wygotowanie to należy wciągać do certyfikatów względnie świadectw, wystawionych podług § 18., względnie 19.

Każda władza ewidencyjna prowadzić ma rejestr, a mianowicie osobno dla samochodów a osobno dla kół motorowych. Do rejestru wpisywać należy przy każdym wygotowaniu liczby ewidencyjnej nazwisko i mieszkanie posiadacza oraz stanowisko wozu.

§ 32.

Znamiona rozpoznawcze mają być wykonane głoskami łatwo czytelnymi, czarnem piśmem na białeni tle. Zaopatrywanie ich ozdobami jest niedozwolone.

U samochodów umieszczać należy znamiona rozpoznawcze z przodu i z tyłu w miejscu łatwo widocznem, a mianowicie albo wymalowane na ścianie samego wozu albo też na odpowiednio przytwierdzonej tablicy z materiału twardego o możliwie gładkiej powierzchni. Z tyłu umieszczać należy znamiona rozpoznawcze w ten sposób, by głoska i ewentualnie rzymska cyfra była u góry, a numer ewidencyjny pod nimi w odstępnie 2 centymetrów. Wysokość tylnych znamion rozpoznawczych wynosić ma co najmniej 12 centymetrów, a grubość kresiek cieniowanych co najmniej 2 centymetry. Na przodzie umieszczać można znamiona rozpoznawcze albo w tym samym porządku, co z tyłu albo też poziomo obok siebie. W przypadku tym wynosić ma odstęp między głoską względnie cyfrą rzymską a numerem ewidencyjnym co najmniej 7 centymetrów. Przednie znamiona rozpoznawcze muszą być co najmniej 8 centymetrów wysokie, a ich kreski cieniowane co najmniej 1 centymetr grube.

Przy pociągach motorowych należy umieszczać tylne znamię rozpoznawcze zawsze na tylnej ścianie ostatniego wozu doczepionego.

U kół motorowych umieszczać należy znamiona rozpoznawcze z przodu w miejscu łatwo widocznem;

wysokość ich ma wynosić co najmniej 8 centymetrów, a grubość cienionych kresek co najmniej 1 centymetr.

Jeżeli koło motorowe ma z boku lub z tyłu doczepiony wóz dodatkowy, natenczas należy zaopatrzyć znamieniem rozpoznawczem nie tylko koło motorowe ale i tylną ścianę wozu doczepionego. Do znamion takich na wozie dodatkowym stosują się te same przepisy, co do znamion rozpoznawczych, które mają być umieszczane na tylnej ścianie samochodów.

§ 33.

Posiadacze kilku wozów motorowych winni z reguły postarać się o znamiona rozpoznawcze dla każdego ze swych wozów tak, aby każdy wóz otrzymał swój numer ewidencyjny.

Przemysłowcom, którzy trudnią się fabrykacją wozów motorowych lub prowadzą handel wozami takimi, można jednak przydzielić na żądanie w celu oznaczania wozów przy próbnym jazdach pewną liczbę numerów ewidencyjnych, nie związanych ściśle z pewnymi oznaczonymi wozami.

§ 34.

W razie sprzedaży wozu, zaopatrzonego znamieniem rozpoznawczem, albo w razie stałej zmiany jego stanowiska lub miejsca zamieszkania posiadacza, ma ten, na którego nazwisko wygotowano znamiona rozpoznawcze, zawiadomić władzę ewidencyjną o wszelkiej zmianie w ośmiu dniach po jej dokonaniu. Władza ewidencyjna ma w tym wypadku, jeżeli nowe stanowisko wozu leży w jej okręgu lub rejonie, sprostować daty w rejestrze, jeżeli zaś stanowisko zostało przeniesione do rejonu lub okręgu innej władzy ewidencyjnej, wykreślić numery ewidencyjne. W tym ostatnim przypadku winien ten, w którego posiadaniu wóz się znajduje, zażądać w ciągu ośmiu dni po zmianie właściciela względnie przeniesieniu stanowiska u władzy ewidencyjnej, w której okręgu względnie rejonie leży nowe stanowisko, wydania nowych znamion rozpoznawczych. Aż do udzielenia nowych znamion używać ma posiadacz dotychczasowych znamion rozpoznawczych.

Czasowe przeniesienie stanowiska wozu czy też miejsca zamieszkania posiadacza nie obowiązuje do zgłoszenia względnie uzyskania nowych znamion rozpoznawczych.

§ 35.

Dla wozów motorowych, pochodzących z jednego z państw, które nie przystąpiły do konwencji paryskiej (§ 36.), wydawane będą znamiona rozpoznawcze przy wejściu przez granicę celną przez c. k. graniczny urząd celny. Znamiona te mają obejmować przez głoski odnośnego obszaru administra-

cijnego i numeru ewidencyjnego nadto literę Z w barwie czerwonej.

Urzędy celne graniczne mają prowadzić rejestr wydanych znamion rozpoznawczych, do którego należy wciągać numer ewidencyjny, nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza wozu oraz dzień wystawienia.

Każdy urząd celny graniczny będzie miał przydzielone od odnośnej politycznej władzy krajowej szeregi liczb jako numery ewidencyjne.

Tablice z numerami sporządzone być mogą także z odpowiednio grubego papieru. Tablice takie będą wydawane na żądanie przez urzędy celne. Co do przytwierdzenia i sposobu wykonania znamion rozpoznawczych mają zresztą zastosowanie postanowienia, zawarte w § 32.

Jeżeli wóz nosi już inne znamiona rozpoznawcze, należy je zdjąć albo uczynić niewidocznymi przez przysłonięcie, zaklejenie itp.

Znamiona rozpoznawcze, wydane przez graniczne urzędy celne, są ważne tylko na przeciąg ośmiu dni.

Po zbadaniu i zatwierdzeniu wozu (§ 42.) ma posiadacz zażądać wydania znamion rozpoznawczych w myśl § 28. od tej politycznej władzy powiatowej, względnie od tej rządowej władzy policyjnej, w której okręgu, względnie rejonie przebywa. Posiadacze wozów motorowych, którzy uzyskali znamiona rozpoznawcze na podstawie tego postanowienia, mają uwiadomić władzę ewidencyjną, gdy wóz opuszcza kraje tutejsze.

Jeżeli jednak tacy posiadacze wozów motorowych przybywają często z wozami swymi do krajów tutejszych, wówczas może jedna z politycznych władz powiatowych, względnie rządowych władz policyjnych, których okrąg lub rejon leży blisko granicy, wydać im stałe znamiona rozpoznawcze po zbadaniu i zatwierdzeniu wozu. Do znamion tych mają zastosowanie postanowienia §§ 29. do 32. Przenoszenie tych znamion na inne osoby nie jest dozwolone. O zmianach zamieszkania winien posiadacz wozu motorowego zawiadamiać władzę ewidencyjną.

Rozdział VI.

Obrót zagraniczny.

§ 36.

Osoby, które chcą udać się ze swym wozem motorowym do krajów świętej Korony węgierskiej lub do innego z państw*), należących do konwencji paryskiej z dnia 11. października 1909, winny po-

*) Są to na razie: Niemcy, Węgry, Bułgaria, Hiszpania, Francja, Wielka Brytania, Włochy, Monaco, Rosja.

1 Załącznik. przednio podjąć międzynarodową legitymację /1 przy wymienieniu państw, do których zamierzają się udać, w tym związku posiadaczy wozów motorowych, który będzie do tego npoważniony przez c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych.

Legitymacya ta ma być wygotowana na zasadzie certyfikatów lub poświadczeń, wymienionych w § 18., względnie § 19., oraz certyfikatu kierownika, wspomnianego w § 25., za złożeniem ustalonych urzędownie kosztów nabycia i należności stempłowych, ma być widymowana przez polityczną władzę powiatową, względnie rządową władzę policyjną, w której okręgu leży siedziba związku wystawiającego, i jest ważna na przeciąg jednego roku, licząc od dnia wystawienia.

Ponadto należy zaopatrzyć wóz na ścianie tylnej powyżej znamion rozpoznawczych międzynarodowym znakiem odróżniającym. Znakiem tym jest przy samochodach tarcza podługowato-okrągła o szerokości 30 centymetrów i wysokości 18 centymetrów, która przedstawia na białem tle drukowaną literę łacińską A w barwie czarnej. Głoska ta musi być wysoka co najmniej na 10 centymetrów, a grubość kresek cieniowanych musi wynosić 15 milimetrów.

Przy kole motorowem, które w tym wypadku musi być także z tyłu zaopatrzone znamieniem rozpoznawczem (§ 32.), ma znak odróżniający mierzyć 18 centymetrów szerokości, a 12 centymetrów wysokości. Głoska musi być wysoka na 8 centymetrów, a grubość cieniowanych kresek musi wynosić 10 milimetrów.

§ 37.

Kierownikowi jednorowego wozu motorowego można wystawić międzynarodową legitymację tylko wówczas, gdy tenże uzyskał certyfikat kierownika po złożeniu egzaminu z uzdatnienia do kierowania wozem.

Co do egzaminu tego i wydania certyfikatu kierownika mają zastosowanie postanowienia § 24. i § 25.

§ 38.

Do tymczasowego ruchu w krajach tutejszych należy dopuścić zagraniczne wozy motorowe, przybywające do Austrii z jednego z państw, które przystąpiły do konwencji paryskiej (§ 36.), jeżeli mają na tylnej ścianie prócz rodzimych znamion rozpoznawczych nadto znak odróżniający, widoczny z dołączonego wykazu i jeżeli są zaopatrzone w prawidłowo wystawioną międzynarodową legitymację, w której mieści się także karta wkładkowa, ważna dla Austrii.

Pobyt w krajach tutejszych jest ograniczony do czasu ważności legitymacyi.

§ 39.

Posiadacze wozów motorowych, wymienionych w § 38., są obowiązani przedłożyć przy przejściu przez granicę celną swoją legitymację międzynarodową najbliższemu c. k. granicznemu urzędowi celnemu, który ma poświadczyć dzień wejścia na karcie, przeznaczonej dla Austrii.

Legitymację należy przedłożyć c. k. granicznemu urzędowi celnemu także przy wyjściu poza granicę celną, a urząd ten winien poświadczyć dzień wyjścia na tej karcie, na której potwierdzono wejście przez jednolitą granicę celną Monarchii austryacko-węgierskiej.

§ 40.

Postanowienia § 38. mają zastosowanie także do wozów motorowych, przychodzących z Węgier, z Bośni i z Hercegowiny. Wozy motorowe, przychodzące z Bośni albo z Hercegowiny, muszą nosić jako znak odróżniający literę A albo literę H.

§ 41.

Wóz motorowy, zaopatrzony w legitymację międzynarodową, może być jedynie wówczas wykluczony od obrotu w krajach tutejszych przez polityczną władzę powiatową, względnie rządową władzę policyjną każdorazowego miejsca pobytu, jeżeli oczywiście nie odpowiada przepisom rozdziału II.

§ 42.

Posiadacze takich wozów motorowych z Bośni i Hercegowiny, które nie odpowiadają wymogom § 40., winni w ciągu trzech dni od wejścia w granicę Austrii wystarać się u politycznej władzy powiatowej lub rządowej władzy policyjnej, w której okrąg urzędowy wóz w kierunku swej jazdy najpierw wchodzi, o ważne na rok pozwolenie na tymczasowy pobyt w krajach tutejszych.

Pozwolenia tego należy udzielić, jeżeli wykazano, iż typ lub wóz został zbadany i zatwierdzony w Austrii, na Węgrzech, w Bośni lub w Hercegowinie według obowiązujących przepisów i jeżeli kierownik posiada licencję jazdy (certyfikat kierownika), wystawioną w Austrii, na Węgrzech, w Bośni lub w Hercegowinie.

W przeciwnym razie należy postąpić z takimi wozami w myśl § 43., ustęp 1.

§ 43.

Jeżeli wozy motorowe przybywają do Austrii z państwa, które nie przystąpiło do konwencji paryskiej (§ 36.), wówczas winien ten, kto używa wozu takiego, nie zatwierdzonego jeszcze w myśl

postanowień niniejszego rozporządzenia, uzyskać najpóźniej w ośmiu dniach zbadanie i zatwierdzenie tegoż od władzy krajowej, w której okręgu administracyjnym właśnie przebywa. Aż do upływu terminu tego wolno z reguły używać wozu; używanie to może być jednak zakazane zarządzeniem politycznej władzy powiatowej lub rządowej władzy policyjnej, jeżeli tego wymagają szczególne względy policyi bezpieczeństwa.

Graniczne urzędy celne wchodowe wystawią podróżnemu poświadczenie co do dnia wejścia w obręb krajów tutejszych, które należy każdej chwili okazać na żądanie organów władzy.

§ 44.

Przepisy rozdziału niniejszego nie mają zastosowania do wozów motorowych, należących do zarządu wojskowego, i wozów, użytych do służby wojskowej, w obrocie z Węgrami, Bośnią i Hercegowiną.

Rozdział VII.

Przepisy, dotyczące bezpieczeństwa ruchu.

§ 45.

Chyżość jazdy ma być bezwarunkowo tak obrana, by kierownik był panem swej chyżości, a bezpieczeństwo osób i mienia nie było na szwank narazone. Kierownik wozu winien zmniejszyć odpowiednio jego chyżość, a w razie potrzeby zatrzymać wóz i zastanowić motor, gdyby wóz jego mógł spowodować wypadki lub przeszkody w ruchu. Przepisów tych trzymać się należy zwłaszcza przy zbliżaniu się zwierząt wierzchowych i pociągowych albo trzód bydła.

§ 46.

W miejscowościach zamkniętych nie powinna chyżość nigdy przekraczać 15 kilometrów na godzinę (chyżość lekkiego i szybkiego wozu). Poza obrębem miejscowości zamkniętych nie wolno podnosić chyżości ponad 45 kilometrów na godzinę.

Nie wolno bezwarunkowo jechać szybciej jak z chyżością 6 kilometrów na godzinę (tempo konia w stępie), jeżeli silna mgła utrudnia widok na odległość, tudzież w miejscach, gdzie nie można objąć drogi wzrokiem, jak na przykład na krzyżowaniu się, na silnych skrętach, przy wjeżdżaniu w bramy, wyjeżdżaniu z domów, dalej na mostach, wąskich ulicach, tam gdzie dwa wozy nie mogą minąć się, pośród nadzwyczaj ożywionego ruchu i większych zbiegowisk.

§ 47.

Przy jazdach w miejscowościach zamkniętych muszą być wybuchy odprowadzane na zewnątrz za pomocą przyrządu, tłumiącego głos.

§ 48.

Sygnal ostrzegawczy należy dawać w razie potrzeby zawsze dość wcześnie.

Poza obrębem miejscowości zamkniętych można używać prócz przepisanej trąby sygnałowej także innych przyrządów sygnałowych (trąby do fanfar, gwizdawki sygnałowej, syreny itp.).

Dawanie znaków ostrzegawczych, mających podobieństwo do sygnałów wojskowych lub pożarnych, jest zakazane.

§ 49.

Znamiona rozpoznawcze i znaki odróżniające na wozach motorowych należy utrzymywać w dobrym i łatwo czytelnym stanie. Nie wolno ich w czasie jazdy zakrywać ani całkiem ani częściowo. W razie potrzeby należy je podczas jazdy częściej oczyszczać z pyłu lub kurzu drogowego.

§ 50.

Znamiona rozpoznawcze i znaki odróżniające, umieszczone na tylnej ścianie samochodów i pociągów motorowych, należy jasno oświetlić lub zastąpić napisem transparentowym, jeżeli wóz znajduje się w porze nocnej na drogach publicznych.

To samo odnosi się do kół motorowych, jeżeli one muszą być zaopatrzone na tylnej ścianie znamieniem rozpoznawczym (§ 32., ustęp 4. i § 36.).

Światło należy tak umieścić, by wszystkie znaki były dokładnie widzialne, by blask nie raził przechodnia i by latarnia, która ma być zaopatrzona w bezbarwne szkło, służyła zarazem do oświetlenia.

§ 51.

Kierownikowi nie wolno opuszczać wozu, dopóki nie zastanowi motoru, nie przyciągnie hamulca i nie zabezpieczy się, że nikt niepowołany nie zdoła wprawić wozu w ruch.

§ 52.

W czasie jazdy winien kierownik wozu motorowego mieć zawsze przy sobie urzędowe świadectwo zatwierdzenia swego wozu względnie typu (§§ 18., 19. i 43.), swój certyfikat kierownika i wygotowanie, zawierające znamiona rozpoznawcze, względnie międzynarodową legitymację (§ 38.) lub pozwolenie władzy (§ 42.) i okazywać je na wezwanie urzędowe.

Na wezwanie organów bezpieczeństwa lub nadzoru drogowego obowiązany jest kierownik natychmiast zatrzymać wóz, podobnie jak i wtedy, gdy wóz jego spowoduje wypadek lub wyrządzi szkodę.

Jeżeli przy wypadku takim ktoś poniósł obrażenie, winien kierownik postarać się według możliwości o potrzebną pomoc.

§ 53.

Obowiązkiem właścicieli wozów motorowych jest mieć staranie o odpowiednią konserwację części składowych wozu, ważnych dla bezpieczeństwa ruchu.

Odpowiadają oni za to, że wozami ich kierować będą tylko takie osoby, które przepisy rozporządzenia niniejszego do tego upoważniają.

§ 54.

Wyścigi wozów motorowych wolno odbywać tylko za zezwoleniem politycznej władzy krajowej, która ma w tym względzie zasięgać opinii władz miejscowych.

Rozdział VIII.

Postanowienia końcowe.

§ 55.

Przekroczenia przepisów tego rozporządzenia będą karane, o ile nie podpadają pod powszechną ustawę karną, według rozporządzenia ministerjalnego z dnia 30. września 1857. Dz. u. p. Nr. 198.

§ 56.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. maja 1910.

W tym samym czasie przestaje obowiązywać rozporządzenie ministerjalne z dnia 27. września 1905. Dz. u. p. Nr. 156.

§ 57.

Licencye jazdy do samoistnego kierowania wozami motorowymi oraz certyfikaty badania i zatwierdzenia wozów motorowych, wystawione na zasadzie przepisów dotychczasowych przed wydaniem rozporządzenia niniejszego, pozostają i nadal w mocy.

§ 58.

Wozy motorowe, dopuszczone do ruchu publicznego według przepisów dotychczasowych, należy zaopatrzyć tablicami, przepisanymi w § 12., w ciągu trzech miesięcy, licząc od dnia wejścia niniejszego rozporządzenia w moc obowiązującą.

§ 59.

Rozporządzenie to nie narusza stosowania do wozów motorowych postanowień, zawartych w ustawach o policyi drogowej, jakoteż zastosowania przepisów o próbowaniu i peryodycznem badaniu kotłów parowych, o zarządzeniach bezpieczeństwa dla zapobieżenia eksplozjom kotłów parowych, tudzież o wykazywaniu uzdolnienia do obsługi i nadzoru kotłów i maszyn parowych.

Biliński wbr.

Haerdtl wbr.

Ritt wbr.

Weiskirchner wbr.

I. Spis

głosek rozpoznawczych (do § 30.).

Wiedeński rejon policyjny	A	Pobrzeże	K
Dolna Austria z wyjątkiem wiedeńskiego rejonu policyjnego	B	Dalmacya	M
Górna Austria	C	Praski rejon policyjny	N
Solnogród	D	Czechy z wyjątkiem praskiego rejonu policyjnego	O
Tyrol	E	Morawy	P
Karyntya	F	Śląsk	R
Stryya	H	Galicja	S
Kraina	J	Bukowina	T
		Przedarulanja	W

II. Spis

międzynarodowych znaków odróżniających (do § 38.).

Niemcy	D	Węgry	H
Bulgarya	BG	Włochy	I
Hiszpania	E	Monaco	MC
Francya	F	Rosya	R
Wielka Brytania	GB		

Załącznik do § 36.

RUCH WOZÓW MOTOROWYCH.

UKŁAD MIĘDZYNARODOWY Z DNIA 11. PAŹDZIERNIKA 1909.

MIĘDZYNARODOWA LEGITYMACYA DO CZASOWO OGRANICZONEGO RUCHU ZA GRANICĄ.

Ten zeszyt legitymacyjny ważny jest we wszystkich państwach umownych*)
tylko rok jeden, począwszy od dnia wystawienia.

WYSTAWIENIE ZESZYTU LEGITYMACYJNEGO.

Miejscowość:

Dzień:

(Podpis władzy)

albo

(Podpis stowarzyszenia upoważnionego w tym celu przez władzę
oraz kontrasygnatura władzy.)

*) Są to następujące państwa: Niemcy, Austria, Węgry, Bułgaria, Hiszpania, Francja, Wielka Brytania, Włochy, Monaco, Rosja.

AUSTRYA.

SZCZEGÓŁY DOTYCZĄCE WOZU.

Właściciel wozu	{	Nazwisko
		Imię
		Miejsce zamieszkania:
Rodzaj wozu (wóz, trycykl itd.):	
Oznaczenie wytwórcy:	
Podanie typu podstawy wozu:	
Numer porządkowy w rzędzie typów albo numer fabryczny podstawy wozu:	
Motor:	{	Ilość cylindrów:
		Ilość sił koni motoru albo średnica cylin- drów:
		Budowa górna {	Kształt:
Budowa górna {	}	Barwa:
		Ogólna ilość miejsc:
Waga samego wozu (w kilogramach):	
Numer ewidencyjny znamienia rozpoznaw- czego:	

SZCZEGÓŁY DOTYCZĄCE KIEROWNIKA LUB KIEROWNIKÓW.

Nazwisko:

Imię:

Miejsce urodzenia: ..

Dzień urodzenia: ..

Miejsce zamieszkania:

Fotografia.

Pieczęć władzy.

Nazwisko:

Imię:

Miejsce urodzenia: ..

Dzień urodzenia: ..

Miejsce zamieszkania:

Fotografia.

Pieczęć władzy.